

З БОЖОЮ ТА ЛЮДСЬКОЮ ПОМІЧЧЮ

"Коли ти зважився на смерть, тобі вже не страшно. Рішучість піти на смерть, дорівнює за своєю силою тисячам охоронців. Смерть – це безпека. На війні емблемою загону священних добровольців є череп. Це значить: вони зважилися вмерти. Той, хто заради блага іншої людини або заради загального добра забуває про самого себе, приймає божественну силу. І подивіться, якщо людиною керує жертовність, то Бог покриває її".

Святий Паїсій Святогорець. Греція.

Так Бог допомагає людям, які жертвують собою заради інших.

Восени 2015 року у рамках програми "Мій тато захищає Україну" до Греції приїхали три воїни АТО. Ох і чекала ж українська громада на цих хлопців. Волонтерська спільнота "Грекобандерівці" інформувала громаду про приїзд героїв АТО, організувала різноманітні екскурсії для хлопців і подбала про комфортне перебування в Греції. Люди залюбки відгукнулися на заклик волонтерів і пропонували різну допомогу, українці з нетерпінням чекали на своїх Героїв. Зустрічали їх дуже тепло, радісно і з любов'ю. Кожен бажав приділити увагу гостям, потішити їх та розважити. Після ексклюзивних екскурсій Афінами хлопці поїхали на Пелопоннес, в м. Патру.

ЗНАЙОМСТВО З ГЕРОЯМИ

Прийшов час познайомитися з нашими Героями.

Володимир Милимук - майданівець, доброволець, командир роти. З побратимами пройшов Піски, Широкіно, Чемарлик.

Володимир Возний - кадровий військовий, десантник 80-ої бригади. За його плечима - участь у миротворчих силах ООН у колишній Югославії. Захищав Луганський аеропорт.

Павло Мельський - в цивільному житті - юрист, був призваний до 30-ої бригади. Побував у багатьох гарячих точках на Донбасі, завдяки його сміливості та витримці врятоване не одне людське життя. Вивозив поранених з Дебальцевського котла.

За Божим планом доля звела мене з Володимиром Милимуком, позивний "Тихий". Це кременний молодий чоловік, спокійний, в очах читається велика сила духа, водночас вони виказують його доброту і благородство. Володимир приїхав до Греції на двох милицях. Отримавши друге серйозне поранення ноги на передовій весною 2015 р., де він з побратимами у складі штурмової 8-ої окремої роти УДА "Аратта" тримали оборону Широкіно. А перед тим були Піски та південний фронт - Чермалик, де обороняв стратегічне Кальміуське водосховище. А ще перед тим був Майдан, де Володимир Милимук був з самого початку, періодично їздив додому, але знову повертався. В трагічні дні 18 лютого Володимир разом з іншими патріотами був частиною легендарної "Львівської сотні", на яку так чекали на барикадах і яка кардинально змінила перебіг трагічних подій, що розпочалися зі

штурму Майдану. Саме тоді Володя отримав перше поранення в ногу, а потім вже з пораненою ногою допомагав виносити з Інститутської поранених і вбитих майданівців.

А подих війни вже літав у повітрі, страшні її очі вдивлялись у молоді й шляхетні обличчя, заглядала вона ще в безпечні та спокійні куточки сердець українців і шукала для себе... тих, хто відгукнеться на її виклик і встане на захист рідної Батьківщини й кожного українця. І такі знайшлися: було їх багато, повстали, не злякалися та прийняли виклик війни.

Володимир Милимук, будівельник з м. Новий Розділ, почувши, що війна вже бере в обійми українську землю, один із перших поїхав на Схід, щоб зупинити оскраженілого ворога, який ішов чорною ордою на нашу рідну Україну. "Хто, як не ми" - це заклик справжнього мужчини, це відповідь сильного чоловіка і це поклик серця вірного патріота. Це святий девіз Тих, хто був і є Там, саме Там і захищають Вони нас, саме нас.

Вступивши до лав п'ятого батальйону Добровольчого українського корпусу «Правого сектору», Володя за власні кошти купляє бронезилет, форму і берці, проходить вишкіл на тренувальних базах і в серпні 2014 року "Тихого" скерували вже в Піски. Взимку було створено 8-му окрему роту «Аратта» УДА, до якої вступив "Тихий". Ось так почався військовий шлях Володимира, який продовжується і по сей день, бо він є доброволець і вибір цей зробив свідомо.

ПРОГНОЗ ЛІКАРЯ

Знайомство з Володимиром Милимуком відбулось у Захаро, знамените лікувальними водами

Каяфа, куди він приїхав з побратимом Володимиром Возним на медичний огляд до лікаря, якого їм порадила п. Анеля Дуда. Привезла їх Люба Крута з м. Патри, в якій хлопці зупинилися на відпочинок.

Напередодні зателефувала п. Люба і ми домовились, що я зустріну моїх рідних земляків і всі разом поїдемо до лікаря. В день виїзду Павло Мельський захворів, схопила спина, на жаль, мусів залишитися вдома. І ось приїхали мої дорогі гості. Спершу поїхали на медогляд, на якому лікар встановив своїм пацієнтам діагнози.

Володі Возному лікар показав, які вправи робити, щоб припинилися болі у спині. А Володі Милимуку порадив залишитись у нього на лікування і дав надію, що в комплексі з лікувальними водами зможе виходити ногу Володимира і той з часом повернеться до повноцінного життя. Скажу чесно, у правдивості слів лікаря я особисто засумнівалася, дивлячись на Володю, який з силою налягав на милиці. Час від часу біль пробігала по його обличчю, а сам вигляд ноги синьо-фіолетового кольору залишав мало надій на одужання, про яке розказував лікар. Попрощавшись з лікарем, всі разом поїхали до мене на обід. Трішки поспілкувались, познайомились краще, згадали про нашу Україну і швидко прийшов час на повернення в м. Патру. Дещо поговорили про позитивний прогноз лікаря, щодо ноги Володимира та радили йому залишитись на лікування, на що "Тихий" одразу відмовився, сказав, що в Україні полікує, а тут дуже дорого і не хоче когось напружувати своїми проблемами та ще й у чужій країні. Переконати його, щоб залишився на лікування, нам не вдалося.

Гості збиралися вже їхати, а я запропонувала зайти на хвильку до нашої церкви Святої Кате-

рини. Всі із задоволенням погодилися. Пригадую саме той момент, коли Володя стояв біля ікони Св. Катерини та чолом торкався скла. Він щиро молився. Я ще тоді подумала: та де тому ворогу нас перемогти, коли у нас є вояки, що так вірять, які вміють так щиро молитися.

НАШІ ВОЛОНТЕРИ

Волонтерам таки вдалося вмовити Володю залишитись у Греції на лікування. Як вдалося? Після довгих безрезультатних вмовлянь, вони зателефували без командира «Червня» і він наказав «Тихому» залишитись на лікування, вилікуватись і тоді повернутись знов на передову. Добре, що в армії залізна дисципліна і наказ командира виконується беззаперечно.

За тиждень часу я зустрічала Володю, який приїхав у Захаро на лікування. Хочу наголосити, що волонтери "Трекобандерівці" відважились на велику справу, коли вирішили допомогти Володимиру. Це був виклик. Виклик різним обставинам, а також українській громаді в Греції. Лікування було дорогим, лікар проводив 2 сеанси на день, що потребувало ще більших коштів ніж планувалося спочатку. Потрібно було оплатити житло Володі, харчування і, звісно, лікувальні води. Вірні своїй справі волонтери приймають правильне рішення, початкову суму грошей збирають між собою і передають, щоб оплатити перші витрати, а вже після оголошують про збір на лікування. І люди відгукнулися, українська громада в Греції почала активно передавати гроші, з різних куточків Греції полинула поміч, українці й навіть греки вболівали та переживали за Володю, слідували за всіма новинами й усі щиро бажали, щоб він вилікував ногу і міг самостійно ходити. Друзі,

побратими-добровольці, яким держава не допомагає, теж не залишились осторонь і передали гроші з України на лікування.

ПОМІЧ ЗВЕРХУ

Я не вірю у випадковості, вважаю, що все в житті відбувається для чогось і з якоюсь метою. В перший день, коли Володя приїхав вже на лікування, їхали ми разом із лікарем домовлялись за житло і процедури на лікувальних водах. Їдемо в машині, а Володя мені каже:

- А я знав, що ви будете доглядати за мною.
- Цікаво. Звідки?
- Бо вас звати Наталя. А біля мене при моїх пораненнях завжди Наталі були, на Майдані та в Госпіталі й ще інший раз, коли з передової на швидкій через зелений коридор мене вивозили. Всюди біля мене Наталі.
- Дивно виходить.
- Ні, не дивно, просто мою маму звати Наталя.
- Зрозуміло, тоді мама твоя, мабуть, сильно молиться за тебе і переживає дуже, коли тобі таку поміч вимолює.
- Мабуть.
- А мама де живе, в Новому Роздолі?
- Ні, моя мама померла, коли мені було 5 років.
- Вибач, співчуваю..
- Нічого, все добре.

Ось такий діалог пройшов у перший день і тоді мені стало якось так гірко... Боже, так це ж сирота. Дитина, яка в 5 років залишилась без мами - це сирота. Швидше за все життя було негідним до нього, мабуть, багато прийшлося пережити... бо без мами... Але такої світлої, доброї, мужньої, справжньої та справедливої людини я не зустрічала. Він вміє поважати іншого, вболівати за кожного і відчувати біль іншої людини. Щоб так багато доброго було в одній людині. Таких мало. А ще, якби ви знали, як його любить Бог, як Його присутність була всюди відчутна. Лиш нам щось було необхідне, або переживали, де б це взяти і як це зробити, то саме в той час, або на наступний день все було вирішено. Знаходилися люди, які самі пропонували та приносили саме те, що так було потрібно. Ось така у нас була поміч зверху – це Боже благословення.

У НАС ВСЕ ВИЙШЛО

Час плинув швидко, з масажу на лікувальні води, а далі знов масаж, і так день за днем... Подружилися за ці дні, багато розмовляли про Україну, про війну, про Майдан... багато жартували та сміялись... Лікування проходило результативно, Володя мав велике бажання одужати, а лікар щиро хотів допомогти. Професійні масажі в ком-

плексі з лікувальними водами дали свій результат і не повірите, але вже на п'ятий день Володя стояв сам, без милиць, і навіть міг зробити декілька кроків. Нашій радості не було меж. Люди настільки вболівали, молилися і переживали за Володю, що всі дружно раділи. Пригадую, як Олег декілька разів перепитав, чи це саме так, а голос від радості тремтів. Юля, Володина жінка, від радості щиро і довго плакала. Дівчата-волонтери: Світлана, Ліля, Зеня, Олена - плакали й тішились за Володю. Всі почувалися дуже щасливими! Ось який позитивний результат отримали, коли всі, об'єднані та дружні, мали велике бажання допомогти.

Час плинув швидко. Пройшовши курс лікування, Володя стояв на двох ногах. Як показав рентген, зроблений в Афінах, Володя в Грецію з України їхав з поломанною ногою, через те, що кістки були не зрослися. А тепер, усміхнений «Тихий» тримав в руках милиці й тішився, що вони вже йому не потрібні. Проте згадка про війну змінила усмішку на сум: "Відвезу назад до України, комусь із поранених хлопців пригодяться".

Перед самим від'їздом я наважилася запитати у Володі, чи не просив він у Святої Катерини в молитві про ласку оздоровлення.

"Так. Саме так. Дякую Богу і Святій Катерині, що почули мою молитву", – відповів мені «Тихий».

А я ще раз переконалася, що завжди потрібно просити ласки у Господа і покладатись на Божу поміч.

Повернувшись із Греції, Володимир знов не зміг залишитись байдужим до тих подій, які відбувались на Батьківщині. За короткий проміжок часу він вже був на передовій, де є і зараз. Тепер «Тихий» – командир роти. Я можу вас запевнити, дорогі мої земляки, що доти, поки на передовій будуть такі хлопці, як наш «Тихий» та його побратими, то ніяка мерзота не буде топтати нашу святу Землю, а наші батьки і діти будуть жити під мирним небом.

З Володимиром Милимуком ми продовжуємо товаришувати, а з його дружиною Юлею подружилися і часто спілкуємось.

Хочу подякувати всім людям, які не залишились байдужими до чужої біди й дружно відгукнулися на заклик допомогти Герою, що захищає нас від підступного ворога. Кожному, хто допомагає хлопцям і вболіває за них, хто молиться і благословляє, хто вірить їм і цінує їх самопожертву, красно дякую.

А нашим найдорожчим Захисникам, низький уклін! Пам'ятайте, що Господь знайде спосіб віддячити вам за те, що ви робите для нас.

Нехай Господь вас оберігає!

Наталія Ананевич

секретар Асоціації "Українсько-Грецька Думка",
голова філії Асоціації в повіті Ілія на Пелопоннесі